

Щедра кишенья

Оксана Кротюк

Тітонька Леся почастивала Тарасика жменькою цукерок. Отих кругленьких, що їх горошком називають.

Хлопчик за гостинця подякував і поклав його до кишені. А в кишнях – ви ж знаєте – завжди всього повно: там і цвяшки та гвинтики, і фантики-бантики, гладенькі скельця, й кольорові камінчики. Та хіба тільки це! Кажуть, у доброго хазяїна кишенья без дна.

Так це чи не так – не знаю. Але в нашого Тарасика саме така кишенья й була. Незамінна кишенья – на все придатна. І солоденький горошок він усипав туди, не задумуючись.

Та не знав тої миті Тарасик, що є в його кишені одна новина – дірка. Вчора він прихопив з полиці мамину пилочку для нігтів. То та капосна пилочка цю "новину" й зробила. Солоденький горошок у кишені спочатку замурзався, а тоді помаленьку-потихеньку в дірку й повипадав.

Одну горошину знайшла мураха. Почимчикувала до мурашника, привела родичів – і вони нею поласували.

Другу цукерку надібав равлик. З одного боку покуштував, з другого, кругом обійшов: ото несподіванка – з усіх боків солодка.

Ще одну цукерку сорока вгледіла. Вихопила її з трави:

– Ти диви, яка смачна намистина! Вік звікувала – такої не траплялося. Та й з'їла її, собі дивуючи.

Гусак стежкою чалапав.

– А що воно таке: чи то горох, чи квасоля, га? А хто його, такого добра, тут насіяв, га? Га-га-га?

А Барсик нічого ні в кого не питав. Похрускав усі цукерки, що знайшов, і смачно облизався.

Тим часом Тарасик про тіточчин гостинець згадав. Руку до кишені – а його й нема. Та чого б мав журитися: он скількох почастивала його щедра кишенья!